

Arrest

nr. 238 955 van 24 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Albanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 6 augustus 1979.

Op 22 april 2017 wordt de verzoekende partij wegens zwartwerk geïnterpelleerd.

Op 23 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 april 2017 neemt de gemachtigde ook de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van 3 jaar.

Op 27 januari 2020 wordt de verzoekende partij geïnterpelleerd door de politie van Vilvoorde bij een caféruzie.

Op 27 januari 2020 neemt de gemachtigde van de minister bevoegd voor asiel en migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De verzoekende partij wordt hiervan diezelfde dag in kennis gesteld. Dit is de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Vilvoorde-Machelen op 27.01.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: S. (...)

voornaam: L. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Kruje

nationaliteit Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene kan niet bewijzen sinds wanneer hij in België verblijft en kan dus niet bewijzen dat hij de toegelaten termijn niet overschreden heeft.

☐ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 23.04.2017.

Betrokkene verklaart dat hij verloofd is en twee kinderen in België heeft (5 jaar en 2,5 jaar). Het feit dat het gezin van betrokkene in België verblijft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Het geeft hem ook niet het recht om de geldende verblijfswetgeving naast zich neer te leggen. Betrokkene dient zich in regel te stellen door de wettelijke bepaalde procedure te volgen. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de Immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 15Z639)U. De repatriëring naar Albanië betreft een eventuele tijdelijke verwijdering en betekent geen definitieve breuk van de gezinscel. Het brengt geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Deze beslissing verhindert niet dat zijn partner hem kan bezoeken in Albanië, samen met de kinderen. Moderne

communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn gezin en om het gezinsleven verder te onderhouden. De verwijdering van betrokkene staat bijgevolg niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een privé-, familie- of gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM. Betrokkene heeft de mogelijkheid om terug naar België te komen en het gezin te vervoegen nadat hij bewezen heeft aan de wettelijke voorwaarden te voldoen. Betrokkene haalt geen medische problemen aan.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken;

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee af heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

De politie van Ninove vermeldt verder in zijn verslag dat de betrokkene zich tijdens de veiligheidsfouille zeer weerspanning opgesteld heeft naar de politiediensten.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 23.04.2017 en herbevestigd werd op 01.11.2018 en 01.12.2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 23.04.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

De politie van Ninove vermeldt verder in zijn verslag dat de betrokkene zich tijdens de veiligheidsfouille zeer weerspanning opgesteld heeft naar de politiediensten.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 23.04.2017 en herbevestigd werd op 01.11.2018 en 01.12.2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 23.04.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene is in België omdat zijn gezin hier is en hij het hier naar zijn zin heeft. Hij wil niet terugkeren naar Albanië. Eerst reisde hij tussen Albanië en België, maar daarna werd hij hier verliefd en kreeg hij kinderen. Hij wil zijn partner en kinderen niet achterlaten. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Albanië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]"

Op 4 februari 2020 vordert de verzoekende partij de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voormelde beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 10 februari 2020 met nummer 232 407 wordt de vordering verworpen.

Op 27 januari 2020 legt de gemachtigde van de minister eveneens een nieuw inreisverbod op voor de duur van twee jaar.

Op 19 maart 2020 wordt de verzoekende partij in vrijheid gesteld omdat er geen gedwongen repatriëring naar Albanië kan uitgevoerd worden omwille van de Covid19-pandemie.

2. Over de ontvankelijkheid

De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.1.1. De verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 8 van het EVRM en verwijst ook naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Op basis hiervan argumenteert de verzoekende partij dat de verwijzing naar de mogelijkheid om zich te bedienen van moderne communicatiemiddelen om haar gezinsleven verder te zetten, onverenigbaar is met het recht op de eerbiediging van het gezinsleven zoals ingevuld door de rechtspraak van het EHRM. Dergelijke incidentele bezoeken, voor zover ze al tot de reële mogelijkheden behoren, kunnen nooit als compensatie gelden voor de inbreuk die zou worden gemaakt in het recht om samen te leven, dat één van de fundamentele elementen vormt van het recht op respect voor het gezinsleven. De verzoekende partij stelt dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het recht om in elkaars fysieke nabijheid te zijn, wezenlijk is aan het recht op respect voor het gezinsleven. Het recht om in elkaars fysieke nabijheid te verblijven is een fundamenteel aspect van het recht op eerbiediging van het gezinsleven zodat verwerende partij in het kader van de belangenafweging in het kader van artikel 8 EVRM niet kan volstaan naar de aanwezigheid van moderne communicatiemiddelen, inzonderheid niet voor de kinderen van 2 en 5 jaar die nog niet vertrouwd zijn met de moderne communicatiemiddelen en uiteraard aangewezen en afhankelijk zijn van de gebruikelijke dagdagelijkse zorg en affectie van hun vader. De verzoekende partij vervolgt dat ook de verwijzing naar de mogelijkheid voor het gezin om naar Albanië te reizen niet dienstig is omdat haar verloofde werkzaam is op het Belgische grondgebied en de kinderen schoollopen. Bijgevolg kan het gezin niet gedurende een betekenisvolle periode in Albanië verblijven.

3.1.2. De verwerende partij repliceert dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij. In de bestreden beslissing wordt niet kennelijk onredelijk gemotiveerd dat de verwijderingsmaatregel tijdelijk is. De verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partij ten gepaste tijden de opheffing of opschorting kan vragen van het inreisverbod. De verwerende partij herhaalt dat de gezinsleden contact kunnen houden via de moderne communicatiemiddelen en dat de partner de verzoekende partij kan komen bezoeken in Albanië. Er wordt tevens opgemerkt dat er in het verzoekschrift geen enkele hinderpaal wordt aangevoerd die de familieleden - de partner heeft overigens ook de Albanese nationaliteit - ervan weerhouden om verzoeker te gaan bezoeken in Albanië. Tot slot benadrukt de verwerende partij dat het EVRM geen recht voor gezinsleden omvat om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

3.1.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing is de verwerende partij op de hoogte van het gegeven dat verzoekende partij verklaarde een partner in België te hebben alsook een zoon die bij haar en haar partner inwoont. De verwerende partij oordeelde wat betreft de partner dat de intentie om te huwen geen automatisch recht geeft op verblijf en dat haar vriend haar achterna kan reizen of contact kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Wat betreft de zoon oordeelde de verwerende partij dat de zoon – indien die in België verblijft – zich eveneens in een illegale verblijfstoestand ophoudt zodat hij ook het grondgebied moet verlaten en er geen scheiding is van een eventueel gezin.

Het komt aan de verzoekende partij toe met concrete argumenten aannemelijk te maken dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is immers niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling

waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43. De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar gezinsleven met haar Belgische partner is gestart op een moment waarop zij illegaal in België verbleef. Zij is nooit eerder toegelaten of gemachtigd tot een lang verblijf.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). De Raad wijst er dienaangaande op dat de verzoekende partij en haar partner zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van de verzoekende partij ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108). Immers blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat verzoekende partij op 23 april 2017 reeds een eerste bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft. Dit bevel werd op 1 november 2018 herbevestigd. De verzoekende partij heeft hier geen gevolg aan gegeven. Evenmin heeft de verzoekende partij geprobeerd een verblijfstitel aan te vragen om legaal in het Rijk te verblijven. Bijgevolg dienden betrokken personen zich bewust te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat van bij het begin precair was.

De verwerende partij heeft geoordeeld dat er geen hinderpalen blijken om het gezinsleven elders dan in België verder te zetten, met name kan de partner samen met de kinderen de verzoekende partij achterna reizen of contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. De verzoekende partij betoogt wel dat haar partner in België tewerkgesteld is maar dit doet geen afbreuk aan de gegeven motivering nu niet blijkt dat haar partner niet in Albanië kan tewerkgesteld worden, waar zij trouwens ook de nationaliteit van heeft. De verzoekende partij toont met haar betoog ook niet aan dat zij niet tijdelijk terug kan naar het herkomstland om aldaar gezinshereniging aan te vragen en dat haar partner geen verlof kan nemen om haar samen met de kinderen te bezoeken. Evenmin blijkt dat er geen contact via moderne communicatiemiddelen mogelijk is, dit in afwachting van het verkrijgen van de noodzakelijke documenten om in België te kunnen verblijven. De Raad stelt daarbij vast dat het arrest van het EHRM dat verzoekende partij in haar middel citeert en haar standpunt over 'het recht om in elkaars fysieke nabijheid te verblijven', betrekking hebben op de gevolgen van een inreisverbod op het gezinsleven in een geval waarbij kinderen betrokken zijn, en er geen inreisverbod het voorwerp uitmaakt van de onderhavige vordering. Beide betrokkenen zijn volwassen (29 en 40 jaar oud) en mogen worden verondersteld zich op één of andere manier met elkaar in verbinding te kunnen stellen wanneer één van beiden niet in België zou verblijven. Daarbij kan verzoekers partner de kinderen helpen bij het gebruik van de moderne communicatiemiddelen gedurende deze periode. De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat deze opties voor hen niet beschikbaar zouden zijn. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat een inreisverbod werd afgeleverd dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er geen hinderpalen zijn om het gezinsleven in Albanië verder te zetten of dat haar partner haar niet regelmatig zou kunnen bezoeken en contact kan onderhouden. Bovendien kan verzoekende partij de opheffing of intrekking van het inreisverbod vragen.

De Raad benadrukt nogmaals dat het EVRM geen recht voor gezinsleden omvat om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat er sprake is van dwingende elementen die zouden kunnen doen besluiten tot het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak en die zouden leiden tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS